

A téli olimpiák

Alább – példaként egy szabadon választott sportág ismertetésére – a biatlon rövid bemutatását találod.

Kedvenc sportágam a biatlon. Azért szeretem, mert bár nem nyújt akkora esztétikai élményt, mint a műkorcsolya, de nem is tart olyan hosszan, hogy aki nem fanatikus, halálra unhassa magát. A biatlon olyan, mint a sífutás, helyenként lövészettel tarkítva. És pontosan a lövészet miatt sokkal izgalmasabb, mint az egyszerű sífutás. Ugyanezen okból a versenyzőktől is szélesebb körű kvalitásokat igényel. A dolgot úgy kell elképzelni, hogy a versenyzők egy pályán tesznek meg köröket, mint a sífutók. Csakhogy a pálya egy bizonyos pontján meg kell állniuk, és célba kell lönniük 5 kis fekete körre. Van álló lövészet (ilyenkor értelemszerűen álló helyzetben lőnek), és van fekvő lövészet is (ekkor hason fekvő helyzetben lőnek). Az előbbinél a teljes fekete felület érvényes találatot jelent, míg az utóbbinál csak a belső, hozzávetőleg fele átmérőjű körfelület. Sprintversenyeken csak egy fekvő és egy álló lövészet van, minden lövőhibát egy 150 m hosszú büntetőkör megtételével „jutalmaznak”. A hosszabb távú versenyeken 4 lövészet van, a fekvő és álló lövészetek felváltva követik egymást, a lövőhibáért hibáncént 1 perc időbüntetés jár. Vannak sprint-, egyéni indításos, üldözéses, tömegrajtos és váltóversenyek is. Vannak férfi-, női és vegyes versenyek is, bár utóbbiból csak váltóverseny létezik. A kedvenc biatlonistám Ole Einar Bjorndalen, aki egy hihetetlen klasszis. Kissé bizonytalan lövőképességgel, de hihetetlen sífutással versenyezve mindig izgalmassá tette számomra a versenyeket, amelyeken indult. Hatszoros olimpiai bajnok, számos rekord fűződik a nevéhez, például ő az egyetlen ember, aki egyetlen olimpián mind a négy egyéni számot meg tudta nyerni (2002, Salt Lake City).